

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództw A. L., J. B., D. Ł. i B. W. oraz następców prawnych M. J.:
A. J., X. Y. i R. J.

przeciwko C. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o przywrócenie do pracy i odszkodowanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w dniu 8 listopada 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego –

Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 5 lipca 2017 r., sygn. akt IV Pa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od skarżącej na rzecz A.L. kwotę 240 (dwieście
czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 5 lipca 2017 r. oddalił apelację pozwanej C. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. od wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 24 lutego 2017 r. przywracającego powoda A. L. do pracy w pozwanej spółce na dotychczasowe stanowisko pracy, zasądzającego od pozwanej: na rzecz innych powodów odszkodowania i oddalającego powództwa w pozostałym zakresie.

Skarga kasacyjna pozwanej w sprawach z powództw B. W., J. B., D. Ł.

I następców prawnych M. J.: X. Y. i R. J. została odrzucona postanowieniem Sądu Okręgowego w K. z dnia 8 listopada 2017 r. jako niedopuszczalna z uwagi na przedmiotowo niekasacyjne wartości przedmiotów zaskarżenia, które nie sięgały kwot 10.000 zł. Natomiast w przedmiotowo dopuszczalnej skardze kasacyjnej od wyroku oddalającego apelację wobec powoda A. L., pozwana zarzuciła naruszenie: 1/ art. 38 k.p. i art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 1881 ze zm.) przez zastosowanie w sytuacji, gdy u pozwanego pracodawcy nie ukonstytuowała się prawidłowo zakładowa organizacja związkowa, 2/ art. 45 § 1 w związku z art. 30 § 4 k.p. przez przyjęcie, że wypowiedzenie umowy o pracę naruszało przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, w sytuacji, gdy art. 30 § 4 k.p. wskazuje obligatoryjne elementy oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę, czemu pozwany pracodawca sprostował, w szczególności w stosunku do powoda A.L., który jako jedyny zajmował zlikwidowane stanowisko pracy, 3/ art. 45 § 2 k.p. przez niezastosowanie i niecelowe przywrócenie wymienionego powoda do pracy na stanowisku, które zostało zlikwidowane i nie funkcjonuje w aktualnej strukturze strony pozwanej, było. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca sformułowała zagadnienie prawne, „czy przejęcie w trybie art. 23¹ k.p. pracownika, który u dotychczasowego pracodawcy podlegał szczególnej ochronie przewidzianej przepisem art. 32 ustawy o związkach zawodowych oznacza automatycznie i bezwarunkowo, że ochrona taka będzie przysługiwać temu pracownikowi również u pracodawcy przejmującego, chociaż u niego taka organizacja nie działa i nie doszło do objęcia przez tę organizację całego nowego zakładu pracy?”, wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania. W pierwszym rzędzie wskazać należy, że skarżący w treści skargi nie sformułował prawidłowo zagadnienia prawnego, a tym bardziej zagadnienia mającego rangę „istotnego”. Zagadnieniem prawnym jest takie zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy - po pierwsze - przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468) oraz po drugie - jego wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym (por. postanowienie z 27 stycznia 2009 r., II PK 248/09, LEX nr 736732). Rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia, ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

W poddanej procedurze przedsądu skardze zabrakło proceduralnych zarzutów kasacyjnych, co sprawiało, że miarodajne były ustalenia faktyczne oraz

ocena prawna, z których wynikało, że z dniem przejścia zakładu pracy na nowego pracodawcę (stronę pozwaną), tj. od 1 stycznia 2016 r. doszło do ukonstytuowania i rejestracji zakładowej organizacji NSZZ „[...]”, która objęła swoim zakresem działania całą strukturę pozwanej spółki, a nie tylko przejęty zakład pracy, który został wskazany jako siedziba tej na nowo ukształtowanej organizacji związkowej. O takim stanie rzeczy poinformował pozwanego (dalej skarżącego) pracodawcę zarząd Regionu [...] „[...]” NSZZ „[...]” pismem z dnia 14 stycznia 2016 r. Równocześnie powstała struktura związkowa zawiadomiła skarżącego, że w skład komisji zakładowej jako jej „władzy wykonawczej” wchodzi dwóch członków tej komisji (powodowie: A.L. oraz J.B.), którym przysługuje szczególna związkowa ochrona trwałości stosunków pracy. W kolejnym dniu, tj. 15 stycznia 2016 r. organizacja związkowa poinformowała skarżącego o liczbie członków organizacji związkowej wymaganej dla uznania przymiotu jej reprezentatywności w rozumieniu art. 25¹ ust. 1 ustawy o związkach zawodowych i art. 241²⁵ k.p. W konsekwencji oczywiście chybiony okazał się zarzut skarżącego bezpodstawnie kwestionującego rzekome nieistnienie (brak) zakładowej organizacji związkowej działającej na obszarze działania skarżącego zakładu pracy, w tym w jego części przejętej w trybie art. 23¹ k.p. Oznaczało to, że sformułowane w skardze zagadnienie prawne w tym rzekomo istotnym zakresie ewidentnie rozmiękało się z miarodajnymi ustaleniami faktycznymi, przeto nie zasługiwało na dalsze wyjaśnienie kwestii prawidłowo ustalonych i ocenionych przez Sądy obu instancji. W szczególności bez istotnego znaczenia były bezpodstawne zarzuty naruszenia art. 30 § 4 w związku z art. 45 § 1 k.p. w stosunku do powoda A. L., którego stanowisko pracy „jako jedyne” miało być „rzeczywiście” zlikwidowane. Tymczasem takie zarzuty dyskwalifikowało od samego początku (*ab initio*) oczywiste naruszenie przez skarżącego przysługującej wymienionemu powodowi bezwzględnej ochrony trwałości stosunku pracy z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy o związkach zawodowych, który wyklucza rozwiązanie stosunku pracy z działaczami związkowymi korzystającymi ze szczególnej ochrony trwałości zatrudnienia nawet w razie potencjalnie rzeczywistej likwidacji stanowiska pracy, chyba że doszłoby do ogłoszenia upadłości lub definitywnej likwidacji pracodawcy (art. 41¹ k.p.).

Niezależnie od tego, trzeba sygnalizować, że A.L. zajmuje zwykłe

stanowisko referenta, które zostało intencjonalnie „zlikwidowane” w zamiarze pozbawienia zatrudnienia tego chronionego działacza związkowego, co prawidłowo i krytycznie negatywnie oceniły Sady obu instancji. W takim stanie sprawy, celem procedury kasacyjnej nie jest uzupełnianie materiału dowodowego ani jego ponowna ocena, które usuwają się spod rozeznania kasacyjnego w rozumieniu art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c., zwłaszcza gdy były one oczywiście niewadliwe. Nawet gdyby sporna likwidacja stanowiska tego powoda była rzeczywista, to jako działaczowi związkowemu korzystającemu ze szczególnej ochrony prawa pracy temu powodowi przysługiwała ochrona, o której mowa w art. 10 ust. 2-4 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1969).

Powyższe oznaczało, że skarga kasacyjna nie spełniła przesłanek wymaganych do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania, a powołane w niej twierdzenia i wątpliwości w istocie rzeczy ograniczały się do bezpodstawnej i bezzasadnej polemiki z ustalonym przez Sąd drugiej instancji stanem faktycznym oraz jego prawidłową oceną prawną, przeto Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., zasadzając od strony skarżącej na rzecz powoda A. L., w którego imieniu jego pełnomocnik procesowy wniósł odpowiedź na jego przedmiotowo dopuszczalną skargę kasacyjną, należne mu koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym w zgodzie z art. 98 k.p.c.